

Art. 22. Z chwilą uzyskania mocy obowiązującej przez niniejsze rozporządzenie ustają wszelkie uprawnienia Generalnego Delegata Rządu dla Galicji, jako władzy centralnej w zakresie państwowej służby weterynaryjnej w b. zaborze austriackim.

Do czasu wprowadzenia organizacji Wojewódzkiej czynności powierzone Wojewodom pełni ten Delegat.

Art. 23. Wykonanie niniejszego rozporządzenia powierza się Ministrowi Rolnictwa i Dóbr Państwowych, a w b. zaborze pruskim Ministrowi b. Dzielnicy Pruskiej w porozumieniu z Ministrem Rolnictwa i Dóbr Państwowych.

Art. 24. Rozporządzenie niniejsze uzyskuje moc obowiązującą po upływie miesiąca od dnia ogłoszenia w Dzienniku Ustaw Rzeczypospolitej Polskiej.

Na obszarze b. dzielnicy pruskiej rozporządzenie niniejsze zostanie wprowadzone osobnem rozporządzeniem Ministra b. Dzielnicy Pruskiej po wysłuchaniu opinii Państwowej Rady Weterynaryjnej.

Prezydent Ministrów:

Witos

Minister Rolnictwa i Dóbr Państwowych:

J. Poniatowski

677.

ROZPORZĄDZENIE

Naczelnego Nadzwyczajnego Komisarza do walki z epidemjami w porozumieniu z Ministrem Spraw Wewnętrznych w przedmiocie budowy i utrzymania studni.

Na podstawie art. 3 punkt c) ustawy z dnia 14-go lipca 1920 r. (Dz. U. № 61 p. 388) o utworzeniu urzędu Naczelnego Nadzwyczajnego Komisarza do walki z epidemjami, grozącemi Państwu klęską powszechną, zarządzam wobec szerzenia się w kraju chorób zakaźnych przewodu pokarmowego i wobec pojawienia się cholery azjatyckiej—co następuje:

Art. 1. Budowanie wszelkiego rodzaju nowych studzien oraz przebudowa studzien już istniejących odbywać się może tylko za zezwoleniem właściwych ciał samorządowych (urzędów gminnych, magistratów).

Art. 2. Przy wydawaniu zezwoleń, przewidzianych w art. 1, przestrzegać należy, aby w wypadkach budowania studni nowych stosowano system studni wierconych t. zw. abisyńskich (Nortona), składających się z rury żelaznej, w ziemię wpuszczonej i z pompy dla czerpania wody.

Art. 3. Studnie należy budować możliwie jaknajbliżej domu, dla którego są przeznaczone, jednak w odległości conajmniej 20 metrów od miejsc stale zanieczyszczonych, jako to: gnojówek, dołów kłocznych, ścieków, kanałów i t. p. Przy glebie łatwo przepuszczalnej odległość od powyższych miejsc winna wynosić przynajmniej 30 metrów.

Przy budowie studni należy również zwracać uwagę, aby prąd wody gruntowej nie biegł w kierunku od miejsc zanieczyszczonych do studni.

Art. 4. Głębokość studni, t. j. odległość od powierzchni gruntu do powierzchni wody, nie może być mniejszą jak 3 metry w glebie nieprzepuszczalnej, a 6 metrów w glebie przepuszczalnej.

Art. 5. Studnie należy budować o ile możliwości w punktach, wznoszących się ponad poziom gruntu otaczającego je, tak, aby w czasie deszczu nieczystości z gruntu tego nie spływały ku studni; tam, gdzie odpowiednich wzniesień niema, należy w każdym razie miejsce na studnię obronne zabezpieczyć w inny skuteczny sposób przed napływem nieczystości z gruntów sąsiednich.

Studnie zaopatrzyć należy w urządzenie, ułatwiające szybki odpływ wody, ściekającej przy czerpaniu.

Art. 6. Tam gdzie bądźto ze względu na niemożliwość uzyskania odpowiedniego urządzenia studziennego, bądźto z uwagi na znaczne trudności utrzymania studni w stanie zdatnym do użytku, system studni wierconych (Nortona) zastosować się nie da, mogą urzędy gminne (magistraty) zezwalać na budowę studni kopanych. Studnie takie winny jednak, niezależnie od wymogów, wymienionych w artykułach poprzednich, odpowiadać następującym warunkom:

- 1) ściany studzienne winne być ujęte w szczelną cembrowinę betonową, sięgającą aż do powierzchni wody; używanie cembrowiny drewnianej jest na razie dopuszczalne aż do odwołania—wobec trudności w nabywaniu materiałów budowlanych;
- 2) cembrowina winna się wznosić ponad powierzchnię gruntu co najmniej na pół metra;
- 3) otwór studzienny winien być przykryty stałe szczelnem ruchomem wiekiem, które odchyłać można tylko w chwili czerpania wody,
- 4) dla czerpania wody należy studnię zaopatrzyć w wiadro umocowane na stałe na łańcuchu lub przy żorawiu;
- 5) na brzegu cembrowiny należy urządzić podstawę dla stawiania wiadra;
- 6) całą studnię należy ogrodzić względnie w inny sposób zabezpieczyć przed dostępem do niej dzieci i zwierząt;
- 7) wiadra przy studniach, umieszczonych na placach publicznych i targowiskach, na których odbywa się spód bydła lub postój wołów, winne być zaopatrzone z wierzchu w kratę.

Art. 7. Studnie, obecnie istniejące, a nieodpowiadające powyższym wymogom, winne być najdalej do sześciu tygodni od dnia wejścia w życie niniejszego rozporządzenia doprowadzone przez właścicieli do stanu wymaganego tem rozporządzeniem.

Art. 8. Wszystkie studnie, których odległość od miejsc, wskazanych w art. 3, jest mniejsza niż 10 m. w glebie nieprzepuszczalnej, względnie 20 metrów w glebie przepuszczalnej, oraz te studnie dalej położone, co do których badania lekarskie wykazało obecność w wodzie zarazków lub składników pośrednio lub bezpośrednio dla zdrowia szkodliwych, podlegają na tychmiastowemu zamknięciu.

Art. 9. Zakazuje się czerpania wody ze studni, kopanych za pomocą naczyń, przynoszonych z domu, prania bielizny i płukania naczyń bezpośrednio koło studni oraz jakiegokolwiek innego zanieczyszczania studni tak kopanych jak wierconych.

Art. 10. Przeciwko wydanym na zasadzie powyższych postanowień zarządzeniom urzędów gminnych i magistratów przysługuje w ciągu 14 dni od dnia doręczenia zarządzenia odwołanie w toku instancji do właści-

wych samorządowych władz nadzorczych. Rozstrzygnięcia władzy nadzorczej, wydane w drugiej instancji, są ostateczne.

Postanowienie niniejsze nie narusza w niczem roszczeń prywatnoprawnych, wynikłych wskutek stosowania przepisów tego rozporządzenia.

Art. 11. Urzędy gminne i magistraty obowiązane są utrzymywać wszystkie studnie, znajdujące się na powierzonym im obszarze, w ciągłej i dokładnej ewidencji, przeprowadzać przy pomocy odpowiednich organów co najmniej raz na miesiąc kontrolę stanu każdej studni oraz rozłożyć baczny nadzór nad przestrzeganiem przez ludność postanowień niniejszego rozporządzenia.

Organy policji państwowej winny w tym kierunku skutecznie współdziałać z urzędami gminnymi i magistratami i zgłaszać im niezwłocznie posiadane przez siebie wiadomości bądźto o popełnionych przekroczeniach bądźże o brakach i wadliwościach w urządzeniach studziennych.

Art. 12. Samorządowe władze nadzorcze I instancji wykonywać będą na zasadzie obowiązujących przepisów za pośrednictwem odpowiednio wykwalifikowanych organów ścisły nadzór nad wypełnieniem przez urzędy gminne i magistraty obowiązków, ciążących na nich z mocy niniejszego rozporządzenia.

Organy sanitarne władz administracyjnych I i II instancji obowiązane są współdziałać w tej akcji nadzorczej z wymienionymi w ustępie pierwszym władzami.

Art. 13. Właściciele studni nie stosujący, się do postanowień niniejszego rozporządzenia, tudzież osoby, przekraczające przepisy, zawarte w art. 9 podlegają karom, przewidzianym w art. 8 ustawy z dnia 14 lipca 1920 r. (Dz. Ustaw № 61 poz. 388). Ponadto wadliwe urządzenia studienne mogą być z urzędu doprowadzone do stanu, wymaganego tem rozporządzeniem na koszt opornych właścicieli.

Art. 14. Z chwilą wejścia w życie niniejszego rozporządzenia tracą moc wszelkie sprzeczne z nim postanowienia o budowie i utrzymaniu studni, obowiązujące dotychczas w b. zaborze rosyjskim i w Małopolsce.

Art. 15. Rozporządzenie to wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Warszawa, dnia 25 października 1920 r.

Naczelnny Komisarz
do spraw walki z epidemjami:
Dr. E. Godlewski

678.

ROZPORZĄDZENIE Ministra Kolei Żelaznych

w przedmiocie zmian i uzupełnień rozporządzeń o przepisach przewozowych w bezpośredniej komunikacji towarowej między stacjami: a) kolei polskich i czesko-słowackich, b) kolei polskich i austriackich.

Na mocy dekretu z dnia 7 lutego 1919 r. (Dz. Pr. № 14, poz. 152), konstytucyjnie zatwierdzonego w dniu 7 kwietnia 1919 r. (Monitor Polski